

William Scott-Elliot | We know
books

ATLANTIDA

● Lambodar
2026

O schiță geografică, istorică și etnologică / 3

Descoperirile sondărilor
de mare adâncime / 9

Distribuirea faunei și florei / 11

Asemănarea limbii
și tipului etnologic / 17

Asemănarea credinței religioase,
ritualurilor și arhitecturii / 23

Mărturiile scriitorilor antici,
tradițiilor rasei timpurii
și legendelor arhaice
despre potop / 30

Originea și amplasarea teritorială
a diferitelor subrase / 48

Instituțiile politice / 60

Emigrările / 76

Artele și științele / 94

Educația / 100

Orașul Porților de Aur / 110

LIBRIS

Aeronavele / 116

We know
books

Deprinderile și obiceiurile / 124

Religia / 138

O SCHIȚĂ GEOGRAFICĂ, HISTORICĂ ȘI ETNOLOGICĂ

Scopul general al subiectului de față va fi cel mai bine realizat dacă luăm în considerare volumul de informații pe care le putem obține despre diversele națiuni ce compun marea noastră Rasă Ariană sau a 5-a Rasă.

Începând cu perioada grecilor și romanilor s-au scris nenumărate volume despre fiecare popor care, la un moment dat, a umplut scena istoriei. Instituții politice, credințe religioase, deprinderi și obiceiuri sociale și domestice au fost toate analizate și catalogate, iar nenumărate lucrări în multe limbi au consemnat marșul progresului, într-un beneficiu nostru.

În plus, este important să reținem că din istoria celei de-a 5-a Rase nu deținem decât un fragment – în principal, consemnarea ultimelor etnii familiale ale subrasei Celtice

și a primelor etnii familiale ale propriei noastre descendențe teutonice.

Însă sutele de mii de ani care au trecut din momentul în care primii arieni și-au părăsit casele de pe țărmurile Mării Asiei Centrale și până în vremea grecilor și romanilor au fost martore la ascensiunea și decăderea nenumăratelor civilizații. Despre prima subrasă a Rasei noastre Ariene – care a populat India și Egiptul în timpurile preistorice – nu știm practic nimic; același lucru se poate spune și despre poporul caldeean, babilonian și asirian care au alcătuit a 2-a subrasă – căci fragmentele de informații obținute din hieroglifele sau inscripțiile cuneiforme recent descifrate în mormintele egiptene sau pe tăblițele babiloniene cu greu pot fi considerate a constitui istorie. De la perși care aparțineau celei de-a 3-a subrase – Iraniană, au rămas, într-adevăr, câteva vestigii în plus, însă despre civilizațiile anterioare ale subrasei Celtice (a 4-a) nu avem nicio consemnare.

Abia odată cu apariția ultimelor vlăstare ale subrasei Celtice – adică poporul grec și roman – ajungem la vremurile istorice.

În afară de perioada lacunară din trecut există și perioada lacunară din viitor. Căci dintre cele 7 subrase necesare pentru a completa istoria unei mari Rase-Rădăcină, doar 5 au apărut până acum. Subrasa noastră Teutonică (a 5-a) a dezvoltat deja multe națiuni, dar nu și-a încheiat parcursul, în timp ce subrasele 6 și 7 – care se vor dezvolta pe continentele Americii de Nord și de Sud – vor oferi lumii mii de ani de istorie.

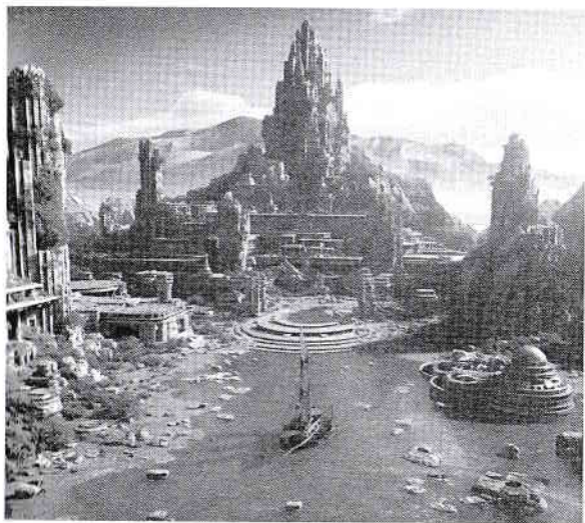
Prin urmare, străduința de a rezuma în câteva pagini informațiile despre progresul lumii în timpul unei perioade care trebuie să fi ocupat o întindere istorică cel puțin la fel de mare ca cea menționată mai sus nu poate demonstra decât superficialitatea inevitabilă a unei asemenea schițări.

O consemnare a progresului lumii în perioada celei de-a 4-a Rase – Atlantă, este

necesar să cuprindă istoria multor popoare și să noteze ascensiunea și decăderea multor civilizații.

Totodată, multe catastrofe – la o scară care nu a fost încă experimentată în timpul actualei noastre Rase (a 5-a) – au avut loc în perioada celei de-a 4-a Rase. Distrugerea Atlantidei a fost realizată printr-o serie de catastrofe cu un caracter variat, de la mari cataclisme în care au pierit teritorii și populații întregi, până la alunecări de teren comparativ minore, cum ar fi cele care se produc astăzi pe coastele noastre. Îndată ce distrugerea a fost inițiată de prima mare catastrofă, nu a existat nicio întrerupere a alunecărilor de teren minore, care au continuat lent și constant să înghită continentul. Patru mari catastrofe se evidențiază de restul prin magnitudine. Prima a avut loc în epoca miocenă, în urmă cu aproximativ 800.000 de ani. A doua, care a fost de importanță minoră, s-a produs acum aproximativ 200.000 de ani. A treia, care

a avut loc în urmă cu 80.000 de ani, a fost foarte mare. A distrus tot ce mai rămăsese din continentul Atlantida, cu excepția insulei căreia Platon i-a dat numele de Poseidonis, care la rândul ei a fost scufundată în a 4-a și ultima mare catastrofă din anul 9564 î.C.

Acum, mărturiile celor mai vechi scriitori și cercetările științifice moderne atestă deopotrivă existența unui continent antic, care a ocupat locul Atlantidei dispărute.

Înainte de a trece la analiza subiectului în sine, se cuvine să aruncăm o scurtă privire asupra surselor general cunoscute care ne oferă dovezi coroborative. Acestea pot fi grupate în următoarele 5 clase:

1. descoperirile sondărilor de mare adâncime;
2. distribuirea faunei și florei;
3. asemănarea limbii și tipului etnologic;
4. asemănarea credinței religioase, ritualurilor și arhitecturii;
5. mărturiile scriitorilor antici, tradițiilor rasei timpurii și legendelor arhaice despre potop.

DESCOPERIRILE SONDĂRILOR DE MARE ADÂNCIME

În principal, datorită expedițiilor canonierelor britanice și americane *Challenger* și *Dolphin* (deși și Germania a fost implicată în aceste explorări științifice), albia întregului Ocean Atlantic este acum cartografiată; iar rezultatele demonstrează existența unei imense ridicături în mijlocul Atlanticului, ca o creastă sau dorsală. Această creastă se întinde de la aproximativ 50° N în direcția sud-vest către coasta Americii de Sud, apoi în direcția sud-est către coasta Africii, schimbându-și iarăși direcția în jurul Insulei Ascension și îndreptându-se direct către sud, până la Tristan da Cunha. Coasta se ridică aproape abrupt la aproximativ 2.750 m din adâncurile oceanului din jurul ei; Azore, Sfântul Paul, Ascension și Tristan da Cunha sunt vârfulurile acestui pământ care au mai rămas deasupra apei. O sondă de 6.400 m este necesară pentru a explora cele